

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **J. D.,** zastoupený Mgr. Kateřinou Hudečkovou, advokátkou se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2017, č. j. 20 A 4/2017 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Opavy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 4. 2016, č. j. MMOP 46768/2016, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), spáchaném ve formě zavinění z nedbalosti, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 53 odst. 2 a § 4 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 2. 2016 řídil okolo 15:45 jízdní kolo v Opavě po chodníku podél ulice Holasické ve směru od ulice Ratibořské, kde se u domu č. 5 nechoval ohleduplně a ukázněně a ohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob i svůj vlastní; situaci nepřizpůsobil zejména svým schopnostem a s jízdním kolem havaroval. Stěžovatel byl výše uvedeným rozhodnutím dále uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, spáchaném ve formě úmyslného zavinění, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tím, že dne 26. 2. 2016 okolo 15:45 řídil v Opavě po chodníku podél ulice Holasické ve směru od ulice Ratibořské jízdní kolo ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, neboť rozborem vzorku odebrané krve ve Fakultní nemocnici Ostrava mu bylo zjištěno 2,76 g/kg alkoholu. Za tyto přestupky mu byla dle § 125c odst. 5 písm. a) zákona

o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 12. 2016, č. j. MSK 61578/2016, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 6. 12. 2017, č. j. 20 A 4/2017 - 39, zamítl. Krajský soud konstatoval, že se správní orgány ve svých rozhodnutích dostatečně vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny stěžovatele, a skutkový stav byl náležitě prokázán. Krajský soud vyhodnotil jako stěžejní důkazy svědecké výpovědi dvou svědků ve spojení s videozáznamem zachycujícím stěžovatele při jízdě na jízdním kole. Z těchto důkazů vyvodil závěr, že stěžovatel jízdní kolo ve stavu silné opilosti řídil a nepřisvědčil žalobní námitce stěžovatele, že jízdní kolo vzhledem ke svému zdravotnímu stavu pouze vedl. Další navržené dokazování bylo v řízení před krajským soudem shledáno jako nadbytečné.

[4] V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť řízení dle něj trpí vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí zrušit.

[5] Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nesprávně, čímž mělo dojít k porušení § 2 odst. 1 a odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a odst. 4 a § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Tvrdí, že při hodnocení důkazů provedených v rámci správního řízení a následně i v řízení před soudem I. stupně nebyla respektována presumpce neviny a z ní vyplývající pravidlo v pochybnostech ve prospěch obviněného. Podle stěžovatele by správní orgány ani krajský soud při objektivním hodnocením důkazů nemohly dojít k závěru, že stěžovatel na jízdním kole skutečně jel. Stěžovatel namítá, že na jízdním kole nejel, na kamerovém záznamu není zachycen on, jelikož měl v době nehody jiné oblečení. Dále se na místo nehody nedostal přes ulici Holasickou, nýbrž přes ulici Kolofíkovo nábřeží. Tato tvrzení stěžovatel uváděl už v předešlých řízeních a domnívá se, že nebyla žádným z provedených důkazů vyvrácena.

[6] Stěžovatel namítl, že ve věci měly být provedeny další důkazy ve formě ohledání na místě samém, aby bylo možné zodpovědět otázku, zda mohl svědek J. K. stěžovatele při jízdě na kole a při následném pádu skutečně zpozorovat. V souvislosti s tím stěžovatel zmiňuje i skutečnost, že přítomnost či nepřítomnost tohoto svědka na kamerovém záznamu nebyla v předchozích řízeních konstatována. Vyjasnění této otázky by mohlo být nápomocné při určení, zda mohl svědek stěžovatele při jízdě a při pádu vidět. Stěžovatel také zpochybňuje věrohodnost J. K., který nemá v místě bydliště dobrou pověst, a domnívá se, že věrohodnost tohoto svědka by měla být prověřena zprávou o jeho pověsti a výpisem z rejstříku trestů. Další dokazování mělo být podle stěžovatele provedeno

kamerovým záznamem z kamery umístěné na budově ve směru na ulici Kolofíkovo nábřeží, a to za účelem zjištění pohybu stěžovatele.

[7] Závěrem stěžovatel poukazuje na svůj špatný zdravotní stav; jen samotné nasednutí na jízdní kolo mu činí velké obtíže a nesouhlasí s argumentací krajského soudu, že silné ovlivnění alkoholem mu mělo dodat k jízdě na kole kuráž.

[8] Stěžovatel s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil v celém rozsahu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí, vyjádření k žalobě a na rozhodnutí krajského soudu. Zásada presumpce neviny podle něj byla v dané věci respektována, jelikož jak žalovaný, tak krajský soud se skutkovým stavem věci zabývali velmi podrobně. Žalovaný i nadále považuje za prokázané, že stěžovatel jízdní kolo řídil, a tento závěr dovozuje nikoliv pouze ze svědectví J. K., nýbrž také vzhledem ke svědectví K. Š. a z kamerového záznamu, který zachycuje ulici Holasickou v dané době. Podpůrně lze podle žalovaného přihlédnout také k prvotnímu vytěžení stěžovatele, které s výše uvedenými důkazy v podstatných ohledech koresponduje. Ke zdravotnímu stavu stěžovatele žalovaný uvedl, že o něm nemůže nasvědčovat způsob, kterým se stěžovatel pohyboval v průběhu jednání u soudu, neboť toto jednání se odehrálo více než rok po spáchání předmětných přestupků.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jak již poukázal stěžovatel ve své kasační stížnosti, v přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v trestním právu, zejména zásada presumpce neviny, zásada *in dubio pro reo*, zásada postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo)*. Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, „*v*

přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva"). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní."

[14] Také Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, uvedl: *„Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nález sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz nález sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard, i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností [nález sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)]."*

[15] Podle § 3 správního řádu postupuje správní orgán, nevyplývá – li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

[16] Podle zhodnocení Nejvyššího správního soudu byla zásada presumpce neviny jak žalovaným, tak krajským soudem respektována. Žalovaný postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud shledal, že na základě důkazů provedených ve správním řízení lze konstatovat, že všechny znaky skutkových podstat přestupků, ze kterých byl stěžovatel obviněn, byly naplněny. Z důkazů lze v jejich vzájemné souvislosti vyvodit závěr, že stěžovatel řídil jízdní kolo po chodníku pro chodce, přičemž toto jízdní kolo řídil bezprostředně po požití alkoholického nápoje. Tímto se stěžovatel dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož jednal v rozporu s ustanovením § 53 odst. 2 téhož zákona, podle kterého jiní účastnící provozu než chodci nesmějí používat stezku nebo

chodník pro chodce, a také v rozporu s § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, jelikož svou jízdou na jízdním kole po chodníku se nechoval ohleduplně a ukázněně a ohrožoval zdraví a majetek jak svůj, tak jiných osob. Vzhledem k prokázanému alkoholu v krvi stěžovatele došlo k porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a stěžovatel se tak dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) téhož zákona.

[17] Další dokazování nepovažuje Nejvyšší správní soud za nutné. Stěžovatel má za to, že by ohledáním na místě mohla být zodpovězena otázka, zda ho svědek J. K. mohl při jízdě na kole a následném pádu zpozorovat. Ze správního spisu však vyplývá, že tento svědek byl nehodu stěžovatele nahlásit městské policii, která se v předmětné době nacházela nedaleko místa nehody, proto není třeba tuto skutečnost dále objasňovat. Z téhož důvodu není potřeba konstatovat, zda se svědek nachází na kamerovém záznamu zachycující ulici Holasickou. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, podle kterého není trestní minulost či pověst svědka J. K. pro věrohodnost jeho svědecké výpovědi relevantní. Dokazování pomocí kamerového záznamu zachycujícího ulici Kolofíkovo nábřeží není pro objasnění věci podstatné. Nejvyšší správní soud, stejně jako žalovaný a krajský soud, považují důkazy provedené správním orgánkem I. stupně za dostačující. Kamerový záznam zachycující ulici Holasickou a svědecké výpovědi J. K. a K. Š. si nikterak neprotiřečí, vzájemně se doplňují a z jejich souhrnu je možné nade vší pochybnost učinit závěr o tom, že stěžovatel se výše uvedených přestupků dopustil. Ze stejného důvodu neobstojí ani stěžovatelem namítaný špatný zdravotní stav, jelikož z provedeného dokazování je zjevné, že jízdní kolo řídil.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu